

Море

Лібер Рабинович

1

Море... О, море. Зелено-барвисте
Гомоном зве у свою глибину...
Хвилі! Вітання несу вам із міста,
Од мурів, машин вам вітання несу!
Море! Ми змичку тримаєм в тобою,
Шепотом хвилі вітаєш і нас.
З хвилею я обіймусь голубою,
А голубінь, як це небо, ясна...
В море!.. У море...

II

Хвиля лоскоче, ласкає мене,
Пестить, як мати, ласка, як сестра,
Свіжістю в груди і серце ввійне —
Кров знов у жилах і м'язах ігра,
Бронзиться тіло моє.
Сонце узморшку із чола стира...
Грав на морі кругом сонцеграй.
В море!.. У море...

III

Тіло істомлене смалить огонь,
Тіло блищить наче мідь...
Радости скільки ясної кругом.
Радости струни бренить і шумить!

IV

В моря, у сонця я радість візьму,
Свіжість здобуду в морській глибині.
Море! О, я довіряюсь йому,
Хвиля... Так весело в ній.
З моря – у сонячне море!